

ALPARSLAN'IN AKINCISI

ALPEREN

SAKLI HAZİNE

SAKLI HAZİNE

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Proje Editörü Gökçen Yüksel Karaca
Editör Arzu Demir
Kapak Tasarımı Sefer Koçan
İç Tasarım Ebrar Çiçek

2. Baskı Nisan 2018
Uluslararası Seri No ISBN: 978-605-08-2193-2

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alay Köşkü Cad. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
Posta P.K. 50 Sirkeci/İstanbul
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Matsis Matbaacılık
Sertifika No 20706
Adres Tevfikbey Mahallesi Dr. Ali Demir Caddesi NO:51
Sefaköy/ İstanbul
Tel (0212) 624 21 11

TİMAŞ YAYINLARI / 3974
ALPARSLAN'IN AKINCISI / 6

RAF: 10+ Roman Öykü

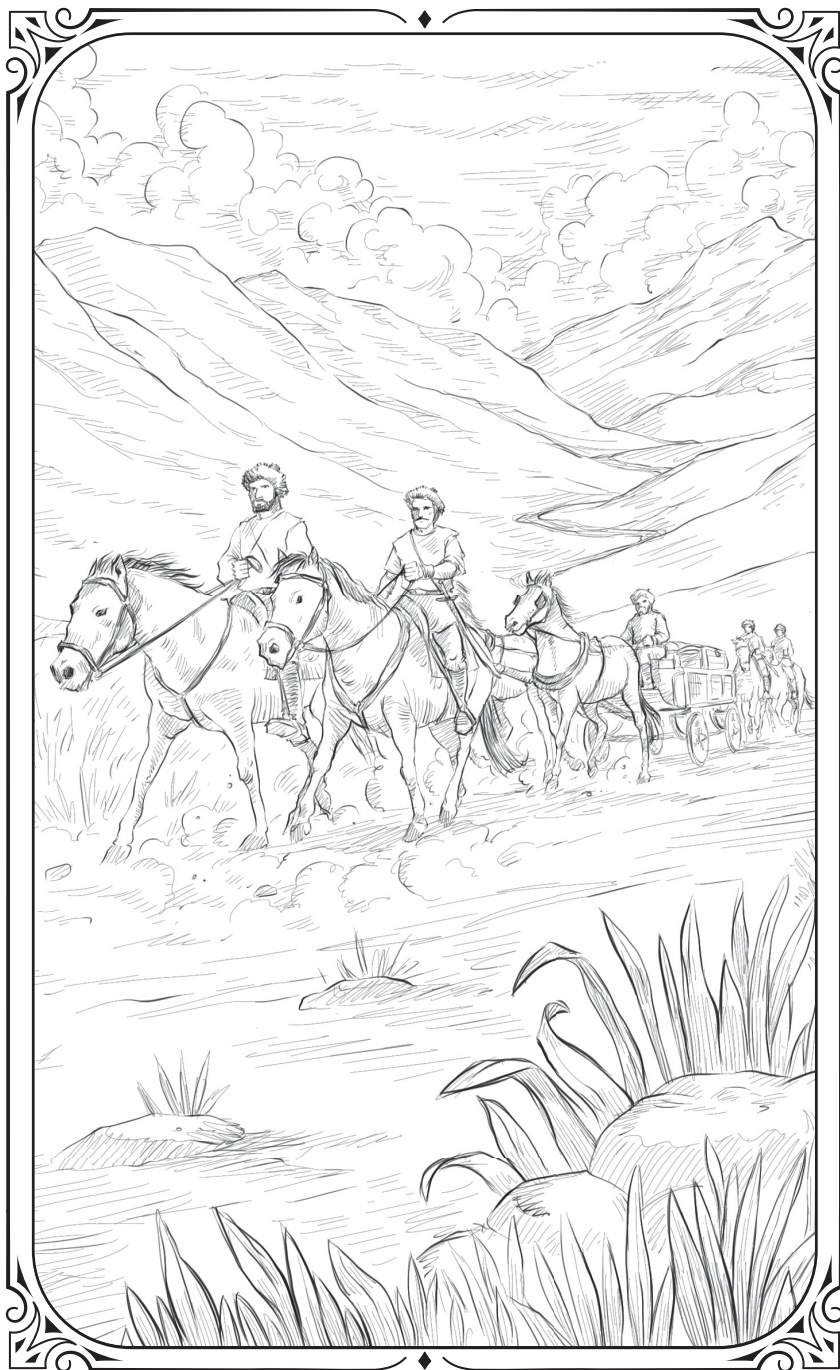
KÜLTÜR BAKANLIĞI YAYINCILIK SERTİFİKA NO:12364

© 2014 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir. İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

KAFİLEYE BASKIN

Dağlara doğru kıvrılarak uzayan yollarda bir grup atlı ilerliyordu. Kafilenin içinde iki arabası vardı. Arabalar, atlı muhafızlarla koruma altına alınmıştı. Çok değerli yükleri olduğu buradan anlaşılıyordu. Grubun önündeki atlı, tedbiri elden bırakmıyor, sık sık ileriye gözcü gönderiyordu. “Gelen giden var mı? Tuzak olabilir mi?” diye düşünerek etrafı kontrol ettiriyordu.

Muhafızlar bir an önce gidecekleri yere yani Sultan Alparslan’ın sarayına varmak istiyorlardı. Ancak önlerinde daha epey yol vardı. İki gün boyunca hiç durmadan yol alan grupta herkes yorgundu. Atlar artık son gayretleriyle hareket ediyorlardı.

Arabacının biri kamçıyla atlara vurdu:

— Deeeh!

— Hayvanlara vurma. Bizim gibi onlar da çok yoruldu. Boşuna eziyet etme, dedi grubun başındaki muhafız.

— Ama beyim bu hızla ilerlersek...

— Hayvanlara vurma dedim o kadar!

— Peki beyim.

Arabacının canı sıkılmıştı. Ama elinden gelen bir şey yoktu. Oflayarak oturduğu yerden ufka doğru baktı. “Daha çok yolumuz var. Başımıza bir şey gel-mese bari.” diye düşündü.

Yolda ilerlerken taşlık bir yere gelindi. Arkadaki arabanın sağ ön tekerleği büyük bir taşa çarptı, yerin-den bayır aşağı yuvarlanmaya başladı.

Araba o esnada yana yattı. Üstünde bulunan muhafızlar hemen çevik bir hareketle yere atladı. Araba bir süre yolda sürttü. Sonra arabadaki sandıklardan ikisi kayarak yere düştü.

— Durun! Sandıklar düştü, diye haykırdı öndeki arabacı.

Kafile içinde konuşmalar başladı:

— Hay aksi!

— Tam da sırasıydı sanki...

— Tekerlek aşağıya yuvarlandı.

— Acele edin, tekerleği alın!

— Peki efendim!

Bu arada acı bir at kişnemesi duyuldu. Zaten te-
tikte olan muhafızlar bu sesle iyice tedirgin olup ba-
ğıldılar:

— Ne oldu?

— Atımın arka sağ ayağının nalı düştü, dedi bir
muhafız.

Kafileden yine sesler yükseldi:

— Bir bu eksikti.

— Sandıkları öbür arabaya taşıyın. Etrafına da tertibat alın.

Arabacı ile iki muhafız, aşağıya yuvarlanan tekerleği almak için hızla yürüyorlardı. Arabacı, yanındakilere dert yanıyordu:

— Uyardım, beni dinlemediler. Atlar yoruldu.

Muhafızlardan birisi âdeta arabacıya çıkıştı:

— Dört sandık altınla yollarda eğlenilir mi arabacı! Sultanımızın hazinesini en kısa sürede yerine ulaştırmalıyız!

— Ama yolda kaldık işte...

— Tamam sızlanma! Bak, tekerlek orada. Çalılının arasında... Git al!

Arabacı çalılının içindeki tekerleğe doğru ilerlemeye başladı. Bastığı yere çok dikkat ediyordu. “Bu taşlık çalılık yerlerde zehirli yılanlar, akrepler çoktur. Dikkat edeyim de beni sokmasınlar.” diye düşünüyordu. Arabacı kocaman ve dikenli çalılının arasından endişeyle yürüyordu.

O sırada ilerideki çalıktan aniden bir şahin havanıverdi. Arabacı korktu: “Hay Allah! Ödüm patladı. Şahinmiş...”

Oysa tekerleğin yanına ulaştığında kendisini daha büyük bir sürpriz bekliyordu. Tekerleği almak için eğildiğinde bir ok âdeta sırtını yalayarak geçip gitti. Onu alıp doğrulduğunda ise diğer bir ok tam kalbine saplandı. Arabacı hiç ses çıkaramadan hemen oraya düştü.

Muhafızlardan bazıları seslendi:

— Arabacı, haydi oyalanma!

Sözlerini henüz bitirmişlerdi ki art arda arkalarına saplanan oklarla onlar da can verdi.

Arabadakiler ise aşağıda ne olup bittiğini çalılardan ve kayalardan göremiyorlardı.

— Nerede kaldı bunlar, diye söylendiler.

— Siz arabaların yanından ayrılmayın, ben gidip bir bakayım, dedi grubun başındaki muhafız.

— Peki efendim.

Baş muhafız aşağıya indiğinde gözlerine inanamadı. Arabacı ve iki adamı oklarla öldürülmüştü. Hemen yanlarına gitti. Okları inceledi. Okların kuyruklarındaki tüylerin yarısı siyah yarısı da beyazdı.

Arabaların yanına dönmek için hızla koşmaya başladı. Kan ter içinde yokuşu çıktığında bütün muhafızların öldürüldüğünü gördü. Hemen kılıcını çekti. “Aman Allah’ım ne kadar hızlı hareket ediyorlar! Nerede bunlar?” diye söylendi.

Sandıkların çalındığını fark etti: “Hazineyi almışlar. Ben şimdi sultanımızın karşısına nasıl çıkarım? İşte oradalar! Dört nala atları sürüyorlar. Onları takip edeyim.”

Tam atına bineceği sırada bir ok omzuna isabet etti. Atının dizginlerini yakalamak istedi ama başaramadı. Oracığa düşüverdi.

Ağaçların arasından bir şövalye çıktı. Arabacıya doğru ilerledi. Üzerine yılan resmi işlenmiş kara saplı hançerini belinden çıkardı.

— Al bakalım Selçuklu! Bu da senin hediyen, diye haykırarak arabacının göğsüne sapladı.

Sonra kılıcıyla arabacının alnına bir X işareti çizdi.

— Bu da imzam... Ha ha ha! Hazineniz benim oldu. Çok kolay oldu. Çoook! Dört sandık altın. İyi vurgun. Alparslan büyük öfkeye kapılacaktır. Ha ha ha!

İLK KARŞILAŞMA

Akıncı beyi Alperen, Bizans'ın sınırlarında keşif ve gözlem için dolaşmaktaydı. Bizans tarafında fark edeceği her türlü hareketliliği hemen Sultan Alparslan'a bildirmek üzere tetikteydi. Herhangi bir olumsuz durum karşısında önlem alabilmek için bu bilgiler çok değerliydi. Yalnızca Alperen değil, bütün Selçuklu akıncıları bu önemli görev uğruna sürekli seferdeydi.

Alperen, günlerdir atı Karayel'in üzerinde yolculuk yapıyordu. Geceleri mola verince kimi zaman bir ağacın altında kimi zaman bir kayalığın dibinde

